

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph. D.,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2023, č. j. OAM-3641-64/ZR-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 9. 2023, č. j. OAM-3641-64/ZR-2021, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2023, č. j. OAM-3641-64/ZR-2021, jímž byla žalobci dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobci stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a namítl, že závěr žalovaného o splnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byl nedostatečně odůvodněn v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, který byl vydán ve věci žalobce. Žalovaný nepřihlédl k řadě relevantních skutečností ve prospěch žalobce, v důsledku čehož nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a žalovaný poté nemohl řádně vyhodnotit, zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“). Žalovaný dále podle názoru žalobce nezjistil dostatečně skutkový stav stran okolností relevantních pro vymezení zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V této části žalobce považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřiléhavé, obecné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nevypořádal veškerou jeho argumentaci.
3. Žalobce připomněl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, přisvědčil jeho argumentaci stran nedostatečného posouzení naplnění první podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, kterou je pravomocné odsouzení soudem za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce zastával názor, že znění § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nekoresponduje se soudním dvorem Evropské unie zastávaným výkladem výhrady veřejného pořádku podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, který předpokládá, že před přijetím opatření omezujícího svobodu pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie musí členský stát posoudit, zda jednotlivec představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozhodnutí přímo nesouvisející s dotyčnou osobou nebo související s generální prevencí jsou dle pobytové směrnice nepřijatelná. Žalobce uvedl, že tento nedostatek vnitrostátní úpravy by bylo možné překlenout eurokonformním výkladem příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu žalobce uvedl, že správní orgán je povinen před přijetím opatření omezujícího svobodu pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie zohlednit kromě existence záznamu v opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob i řadu dalších skutečností, např. uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci k opakování trestné činnosti. Žalovaný v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedené skutečnosti nereflektoval a v napadeném rozhodnutí převzal popis žalobcem spáchaného skutku z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, a následně se opětovně soustředil pouze na typovou závažnost žalobcem spáchaného trestného činu, plošné negativní dopady drogové kriminality a povahu uloženého trestu.
4. Žalovaný přitom podle názoru žalobce nepřihlédl k řadě relevantních skutečností svědčících

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve prospěch žalobce, které přímo vyplývaly ze správního spisu, jako je předchozí bezúhonnost žalobce a jeho chování v průběhu trestního řízení, poskytovaná součinnost orgánům činným v trestním řízení, doznání žalobce, které přispělo k uznání viny všech spoluobžalovaných, projevená lítost, prohlášení viny v řízení před soudem, uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, výkon uloženého podmíněného trestu a chování žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody a jeho odměňování. Žalovaný k těmto skutečnostem nepřihlédl, přestože tak měl uloženo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32. Podle názoru žalobce úvaha žalovaného k chování žalobce v průběhu doby výkonu trestu odnětí svobody uvedená na str. 9 napadeného rozhodnutí neodpovídá judikaturou kladeným nárokům na posouzení, zda jednotlivec představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Žalobce uvedl, že argumentace žalovaného naopak vyvolává dojem, že již samotné spáchání závažného trestného činu postačuje bez dalšího ke zrušení pobytového oprávnění. Žalobce dále namítl, že žalovaný nijak nereagoval na jeho námitku ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023, tj. že hodlá požádat o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody na předem ohraničenou dobu šesti let a s ohledem na své chování v průběhu trestního řízení i ve výkonu trestu odnětí svobody má reálnou šanci dosáhnout podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný na tuto skutečnost nijak nereagoval a k dané otázce neprováděl žádné dokazování a nezjišťoval, zda žalobce od vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nepožádal o podmíněné propuštění, čímž zatížil správní řízení vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel pouze ze svého zjištění, že se žalobce aktuálně nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl stanoven do 29. 6. 2026. Žalobce připomněl, že správní řízení bylo vedeno z moci úřední, a proto v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl žalovaný povinen bez návrhu zjistit všechny skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce. Nezohledněním těchto skutečností zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

5. Žalobce dále namítal, že se žalovaný při vymezení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval všemi relevantními okolnostmi vyplývajících ze správního spisu a z vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023. Jak již bylo zmíněno výše, žalovaný nereflektoval snahu žalobce o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, stejně jako prokázané udržování kontaktu žalobce s jeho rodinnými příslušníky. Žalovaný podle názoru žalobce rovněž nevymezil nejlepší zájem jeho nezletilých dětí a opomenul vykonávanou péči o nezletilou P. T. H., která je státní občankou České republiky a je svěřena do péče žalobcovy manželky. Žalovaný se dále podle názoru žalobce nevypořádal s žalobcem tvrzenou absencí alternativního řešení jeho pobytové situace a nepředvídatelností délky doby odloučení rodinných příslušníků žalobce v případě, že mu bude pobytové oprávnění opětovně zrušeno. Žalobce připomněl, že žalovaný nereagoval na jeho důkazní návrh, aby si vyžádal stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí za účelem posouzení nejlepšího zájmu nezletilé P. T. H., čímž zatížil správní řízení vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný navíc nezletilou dívku svěřenou do péče žalobcovy manželky v napadeném rozhodnutí ani jednou nezmiňoval, a to za situace, kdy je ve hře nejlepší zájem nezletilého dítěte, státního občana České republiky, o které manželka žalobce kvůli nepřítomnosti rodičů pečuje, což bylo ve správním řízení potvrzeno. Žalobci nebylo zřejmé, z jakého důvodu žalovaný navrhaný důkaz neprovedl a zdůraznil, že tento důkazní návrh nemohl žalovaný označit za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadbytečný, neboť nejlepší zájem nezletilé nebyl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v řízení zjištěn ani v napadeném rozhodnutí definován. Napadené rozhodnutí se přitom nezletilé P. T. H. dotýká v jejích právech a povinnostech, neboť nutí manžely osoby, do jejíž péče byla svěřena, k vycestování z území České republiky. Žalobce rovněž zastával názor, že žalovaný nevymezil dva protichůdné zájmy vstupující do kolize a omezil se pouze na obecnou argumentaci bez ohledu na aktuální judikaturu soudů ve správním soudnictví. Proto nemohl provést test proporcionality zásahu do základního práva žalobce a jeho rodiny na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce proto z výše uvedených důvodů považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

6. Žalobce dále připomněl, že v průběhu správního řízení soustavně namítal, že má se svými nezletilými dětmi nízkého věku a dívkou svěřenou do péče jeho manželce velmi dobrý vztah, před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody s nimi sdílel společnou domácnost, pečoval o ně a přispíval na jejich výživu. I v době výkonu trestu odnětí svobody žalobce přispíval na výživu svých dětí a ve svých rodičovských právech a povinnostech nebyl nikdy omezen. Manželka žalobce a nezletilí synové jej v době vazby i ve výkonu trestu odnětí svobody navštěvovali, v důsledku čehož nedošlo ke zpřetrhání blízkých rodinných vazeb ani v tomto období. Žalobce pokračoval, že stejně jako v případě nezletilé dívky svěřené do péče jeho manželky, ani v případě jeho nezletilých synů nebyl v napadeném rozhodnutí definován jejich nejlepší zájem, přestože dle judikatury Nejvyššího správního soudu měl být nejlepší zájem dítěte v popředí všech úvah žalovaného o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 Azs 156/2023-28, a uvedl, že napadené rozhodnutí postrádá znaky individualizace a nevypořádává se s jednotlivými skutečnostmi, které byly v řízení zjištěny stran žalobcovy rodiny. Žalobce se dále vymezil vůči argumentu žalovaného, že si zásah do svého soukromého a rodinného života způsobil sám svým protiprávním jednáním, jímž ohrozil soudržnost své rodiny. Pokud by ovšem tato argumentace měla být používána mechanickým způsobem, předem by vyloučila jakékoli poměrování protichůdných zájmů, jelikož by bylo předem stanoveno, že zájem na ochraně základního práva cizince a jeho rodiny nikdy nemůže převážit nad skutečností, že se cizinec na území České republiky dopustil trestné činnosti. Podle názoru žalobce rovněž nemůže obstát argumentace žalovaného, že do nejlepšího zájmu nezletilých dětí již žalobce zasáhl nezvratně tím, že se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 Azs 156/2023-28, podle něhož je takový závěr paušalizující a příkrý, neboť nezohledňuje zejména možnosti návštěv ve výkonu trestu odnětí svobody.
7. Žalobce zdůraznil, že odloučení jeho osoby od rodinných příslušníků v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody bylo stanoveno na přesně ohraničenou dobu s tím, že její rodina může osobně navštěvovat a žalobce má možnost dosáhnout podmíněčného propuštění. Naopak zrušením nejvyššího pobytového oprávnění na území České republiky bude žalobci znemožněn pobyt s rodinou na předem nepředvídatelně dlouhou dobu, než se mu podaří získat nové pobytové oprávnění. Žalobce zastával názor, že při úvaze o celkové délce doby odloučení rodinných příslušníků v důsledku zrušení nejvyššího pobytového oprávnění žalobci je třeba přihlídnout k individuálním okolnostem daného případu. Pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie stanoví pobytová směrnice mnohem vyšší standard narušení veřejného pořádku a klade na správní orgán vyšší požadavky na posouzení, zda k takovému narušení veřejného pořádku došlo, než Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokračoval, že pokud bude potvrzen závěr, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nelze předpokládat, že mu po návratu do země původu bude vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců či dlouhodobé vízum za též účelem, pro jejichž vydání by jinak žalobce coby manžel cizinky s povoleným pobytem splňoval podmínky. V důsledku napadeného rozhodnutí navíc žalobce ztrácí status rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť jeho otec, jehož manželka byla státní občankou České republiky, v průběhu soudního řízení zemřel. Žalobce pokračoval, že s ohledem na skutečnost, že napadeným rozhodnutím bylo jeho pobytové oprávnění zrušeno, jej již s ohledem na ztrátu otce nemůže znovu nabýt a je nucen k úpravě svého pobytového statusu alternativním způsobem. Tento argument přitom žalobce uplatnil již ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023 a žalovaný k němu v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci je rušeno pouze nejvyšší pobytové oprávnění a nic mu nebrání zde pobývat na základě nižšího pobytového statusu. Tím se nicméně žalovaný s argumentací žalobce nevypořádal a výslovně neuvedl, jaké faktické možnosti návratu za rodinou bude mít žalobce po zrušení nejvyššího pobytového oprávnění. Žalobce připomněl, že zákon o pobytu cizinců stanoví podmínku trestní zachovalosti pro vydání či udělení téměř jakéhokoli pobytového oprávnění, žalobce nicméně tuto podmínku nebude splňovat nejméně dalších pět let, než bude jeho odsouzení zahlazeno. Argumentaci žalovaného k dané otázce považoval žalobce za zcela nepřiléhavou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě podrobně shrnul žalobní námitky, k nimž uvedl, že součástí spisového materiálu je jak opis z Rejstříku trestů žalobce, tak pravomocný rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2021, č. j. 15 To 53/2021-1345, na jejichž základě byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce se svými spolupachateli dopustil závažné drogové trestné činnosti spočívající v obchodu s drogou pervitin ve značném rozsahu, díky čemuž měl žalovaný za prokázané splnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pokračoval, že v rámci nového projednání věci se podrobně zabýval způsobem narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, závažností tohoto protiprávního jednání, dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a posuzoval přiměřenost napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvedl, že zrušení trvalého pobytu nelze v případě žalobce považovat za generální prevenci, neboť je založeno na konkrétním jednání žalobce, přičemž byla zohledněna povaha žalobcovy trestné činnosti, její společenská nebezpečnost a celospolečenské dopady. Žalovaný uvedl, že za nezákonnou generální prevenci by se dalo považovat rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu s odůvodněním, že je žalobce občanem Vietnamské socialistické republiky a s ohledem na drogovou trestnou činnost občanů této země je jim všem nutné trvalý pobyt zrušit, aby nemohli páchat drogovou trestnou činnost v budoucnu. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí nic takového neobsahuje, nejedná se tedy o akt generální prevence.
9. Žalovaný k námitce nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce uvedl, že rodinné a soukromé vazby žalobce nelze považovat za důvod, proč by zrušením trvalého pobytu mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ačkoli má žalobce území České republiky manželku a dvě nezletilé děti. Podle názoru žalovaného nemůže mít zrušení trvalého pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

větší dopad do soukromého a rodinného života žalobce než uložený šestiletý nepodmíněný trest odnětí svobody, který žalobce vykonává ve věznici se zvýšenou ochranou. Žalovaný po porovnání rodinných vazeb žalobce na území České republiky a důvodů řízení o zrušení trvalého pobytu dospěl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí, a to i s ohledem na skutečnost, že zrušením pobytového oprávnění nebude žalobci znemožněn další pobyt na území České republiky. Aktuální rodinné vazby žalobce byly dle názoru žalovaného dostatečně prošetřeny. Žalovaný dále uvedl, že právě protizákonná činnost žalobce zapříčinila rozdělení rodiny, resp. odloučení žalobce od dětí. Žalobce po dobu výkonu trestu odnětí svobody nemá možnost s dětmi žít ve společné domácnosti a pečovat o ně, v důsledku čehož budou po této době děti uvyklé na odloučení od jeho osoby. Podle názoru žalovaného soudem uložený dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody bude mít větší dopad do rodinného života žalobce než zrušení povolení k trvalému pobytu. Bylo navíc v zájmu žalobce se trestné činnosti vyvarovat a žít řádným životem, což neučinil. Žalovaný dále připomněl, že žalobce započal s páčáním trestné činnosti v době narození svých dětí, prokazatelně mu tedy na rodině nezáleželo a musel si být vědom následků své trestné činnosti jak v rovině trestněprávní, tak v rovině zrušení trvalého pobytu, neboť neznalost zákona neomlouvá. Žalovaný zastával názor, že žalobce svůj značný nelegální zisk z trestné činnosti nadřadil nad svou rodinu a možnost žít v České republice. Žalobce navíc nebyl vyhoštěn a může znovu požádat o povolení k pobytu v České republice či zemi navštěvovat v rámci krátkodobých víz. Žalovaný shrnul, že posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bylo dostatečné, a proto není napadené rozhodnutí nezákonné.

10. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že nemá pochyb o tom, že žalobcem spáchanou trestnou činnost je nutné považovat za zvlášť závažnou. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, v případě žalobce tedy bylo zapotřebí poměřit veřejný zájem, závažnost spáchaného trestného činu, formu a výši trestu a na druhé straně rodinné a soukromý život žalobce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59, je přiměřenost zásahu do života cizince vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Podle názoru žalovaného s ohledem na veřejný zájem, závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, formu a výši trestu nepřeváží rodinné vazby žalobce na území České republiky negativní okolnosti spojené s jeho trestnou činností. Žalobce se rozhodl k páčání trestné činnosti, a proto je nyní na něm, aby nesl následky svého jednání. Žalovaný pokračoval, že zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá, že zrušením trvalého pobytu může k zásahu do soukromého a rodinného života cizince dojít, nemá se ale jednat o nepřiměřený zásah. V případě žalobce jeho nezákonné jednání dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Podle názoru žalovaného je proto na žalobci, aby po zrušení trvalého pobytu a vykonání nepodmíněného trestu odnětí svobody našel cestu k nějaké formě soužití s rodinou. K argumentům žalobce stran jeho manželky pečující o tři nezletilé děti žalovaný uvedl, že k tomuto stavu došlo vinou žalobce, nikoli žalovaného. Skutečnost, že se manželka žalobce musí sama starat o nezletilé děti, zapříčinilo odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a nástup do tohoto trestu, nikoli zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobcova manželka navíc veškeré náklady spojené s chodem domácnosti a výchovou nezletilých dětí pokryla sama bez pomoci jiné osoby příjmem z podnikání a finanční pomoc jiné osoby nepotřebovala. K námitce žalobce týkající se zásahu do nejlepšího zájmu nezletilé dívky svěřené do péče jeho manželce žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, podle něhož

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svěřené dítě má své rodiče, a navíc začalo žít v žalobcově domácnosti až v době, kdy nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, nemá tedy k žalobci významnější vztah.

11. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody choval řádně, splatil uložený peněžitý trest a zamýšlí požádat o podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí, nijak nezlehčuje závažnost žalobcem spáchaného protiprávního jednání a jeho následné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Rovněž nelze zohlednit, že se žalobce chová ve výkonu trestu odnětí svobody v souladu s předpisy Vězeňské služby České republiky, neboť takové chování se od odsouzeného očekává. Žalovaný zdůraznil, že řádný výkon trestu odnětí svobody zvyšuje šanci žalobce na podmíněčné propuštění a nikoli na to, aby mu nebyl zrušen trvalý pobyt. K žalobcem namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný uvedl, že důvody, pro které bylo řízení o zrušení trvalého pobytu vedeno, lze podřadit pod výčet důvodů v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod umožňujících zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Tento zásah je podle názoru žalovaného zcela legální a nelze jej považovat za nepřiměřený. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Úmluvu o právech dítěte s tím, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Úmluva o právech dítěte podle názoru žalovaného naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů dojít může a pro takovou situaci vyžaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením trvalého pobytu žalobci tak nejsou porušeny články Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný dále zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval otázkou, zda je zrušení pobytu žalobci v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce nejlepšího zájmu dítěte a dospěl k závěru, že v případě žalobce není zrušení jeho trvalého pobytu nepřiměřené a v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaný uzavřel, že podle svého názoru postupoval v řízení v souladu s právními předpisy, veřejným zájmem, šetřil práva dotčených osob nabytá v dobré víře a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle názoru žalovaného obsahuje napadené rozhodnutí všechny náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem svého vyjádření proto žalovaný navrhl soudu zamítnutí žaloby.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření dovedl existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice ze záznamu žalobce v Rejstříku trestů fyzických osob, tedy ze skutečnosti, že byl žalobce v jednom případě odsouzen soudem České republiky za spáchání trestného činu. Žalovaný podle názoru žalobce opětovně zdůraznil povahu a závažnost žalobcem spáchané drogové trestné činnosti a její společenskou nebezpečnost. Žalobce považoval tuto argumentaci žalovaného za rozpornou se samotným zněním čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve věci žalobce v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32. Žalovaný nezákonně opomenul Nejvyšším správním soudem uloženou povinnost přihlídnout k relevantním skutečnostem. Žalobce pokračoval, že k otázce posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žalovaný pouze rekapituloval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i svém vyjádření opominul reálnou možnost žalobcova podmíněčného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, namísto toho kladl žalobci k tíži délku uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Žalobce dále uvedl, že dne 13. 10. 2023, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tj. po vydání napadeného rozhodnutí, byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, což pouze dokresluje jím soustavně tvrzenou nápravu a absenci aktuálního ohrožení společnosti.

Posouzení věci soudem

13. Soud rozhodl v posuzované věci bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jak bude vysvětleno v další části rozsudku. Skutečnost, že žalobce požadoval konání jednání, proto nebyla významná.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl ode dne 20. 12. 2004 držitelem trvalého pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Oznámením ze dne 12. 11. 2021, č. j. OAM-3641-3/ZR-2021, žalovaný zahájil se žalobcem správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, který je součástí správního spisu, soud zjistil, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let a peněžitému trestu ve výměře 245 denních sazeb po 1 300 Kč (318 500 Kč) rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, který nabyl právní moci dne 24. 9. 2021, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2021, č. j. 15 To 53/2021-1345, a to pro úmyslný zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
17. Na výzvu sdělila dne 15. 11. 2021 Vězeňská služba České republiky žalovanému, že žalobce se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice, Bělušice 66, 435 26 Bečov u Mostu. Žalovaný následně požádal Magistrát města Teplice o provedení šetření na adrese žalobce. Z odpovědi Magistrátu města Teplice ze dne 9. 12. 2021 vyplynulo, že při šetření dne 7. 12. 2021 bylo zjištěno, že o nezletilé děti žalobce je ze strany matky dobře postaráno, žijí ve vhodných sociálně-ekonomických podmínkách, domácnost je na dobré hygienické úrovni a je vybavena pro potřeby dětí. Matka dětí sdělila, že žalobce žil před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody s rodinou ve společné domácnosti a podílel se na výchově nezletilých dětí, v současné době jsou v kontaktu telefonicky a děti i přes svůj útlý věk na otce velmi dobře reagují. Matka dětí hodlá se žalobcem obnovit společné soužití a uvedla, že měl vždy k dětem dobrý vztah. Ze šetření dále vyplynulo, že v současné době probíhá šetření týkající se podezření na týrání mladšího syna žalobce. Orgán sociálně právní ochrany dětí nikdy neměl k rodině žádné negativní poznatky ani s péčí o nezletilé děti ani v souvislosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s páčáním trestné činnosti rodičů. Vězeňská služba České republiky na výzvu zaslala žalovanému přehled návštěv žalobce ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody, z něhož vyplynulo, že žalobce byl pravidelně navštěvován manželkou a občas dětmi, v jednom případě i nezletilou dívkou svěřenou do péče žalobcovy manželky. Při svědecké výpovědi dne 10. 2. 2022 manželka žalobce paní T. T. T. P. vypověděla, že má s manželem, tj. žalobcem dvě děti. Další dítě má v péči, konkrétně nezletilou P. T. H., o kterou pečuje od roku 2020 prozatím pouze na základě ústní dohody. O děti se stará manželka žalobce, s hlídáním nejmladšího syna jí bezplatně pomáhá nějaká paní z vesnice. Děti s výjimkou nejmladšího syna navštěvují základní a mateřskou školu. Žalobce manželce pomáhal s podnikáním a výchovou dětí, nyní ve vězení pracuje a manželce zaslal žádost o provádění srážek k výplatě výživného. Manželka žalobce pokračovala, že nezletilé děti moc neumějí vietnamsky, a proto se na ně snaží mluvit česky. Žalobce s dětmi mluví česky i vietnamsky, česky mluví i rozumí. Celá rodina je zdravá. Manželka žalobce dále uvedla, že věděla, že byl žalobce odsouzen pro trestnou činnost a když ho zatkli, dozvěděla se, o co šlo. Manželka žalobce má živnostenský list a provozuje obchod s potravinami, vydělá si průměrně 50 000 Kč, pobírá rodičovský příspěvek na nejmladšího syna a peníze na dívku svěřenou jí do péče. Chod domácnosti hradí manželka žalobce ze svého podnikání. Manželka žalobce uvedla, že pravidelně navštěvuje žalobce ve věznici, někdy s sebou bere děti či svěřenou dívku, kterou žalobce zná, neboť je jeho neterí. Manželka žalobce pokračovala, že s příbuznými žalobce není v kontaktu, s vlastními příbuznými ve Vietnamu v kontaktu je. Manželka žalobce byla ve Vietnamu naposledy v roce 2015. Zrušení pobytového oprávnění žalobce a jeho případný návrat do Vietnamu by pro ni znamenal velký šok a zásah do rodinného života a návrat do Vietnamu, kde nemá rodina žádné zázemí, si nedovedla představit. Manželka žalobce závěrem uvedla, že žalobce miluje a potřebuje, děti ho mají rády, a proto si přeje, aby žalobce mohl zůstat v České republice. Manželka žalobce doložila protokol o jednání na Magistrátu města Teplice ze dne 27. 1. 2021 stran nezletilé dívky svěřené jí do péče.

18. Žalobce se na výzvu žalovaného prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil dne 20. 4. 2022 k podkladům pro vydání rozhodnutí a ve svém vyjádření upozorňoval především na své rodinné vazby na území České republiky. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 20. 6. 2022, č. j. OAM-3641-28/ZR-2021, kterým zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a podle § 87l odst. 3 téhož zákona stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu u zdejšího soudu vedenou pod sp. zn. 108 A 6/2022. Rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53, zdejší soud žalobu žalobce zamítl pro nedůvodnost. Žalobce podal proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. OAM-3641-28/ZR-2021, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud totiž shledal důvodnou námitku žalobce stran nedostatečného posouzení otázky, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
19. Na výzvu žalovaného v dalším řízení sdělila dne 27. 3. 2023 Vězeňská služba České republiky, že žalobce je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice. Počátek věznění byl dne 29. 6. 2020, předpokládaný konec věznění je dne 29. 6. 2026. Žalovaný následně požádal Magistrát města Teplice o provedení šetření na adrese žalobce. Z odpovědi Magistrátu města Teplice ze dne 13. 4. 2023 vyplynulo, že při šetření bylo zjištěno, že manželka žalobce žije s dětmi v obecním bytě, o děti je postaráno, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domácnost je vedena na dobré úrovni. Manželka žalobce sdělila, že žalobce nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody a je s rodinou v kontaktu telefonicky a prostřednictvím návštěv jednou měsíčně. Děti si již na situaci zvykly a osobní návštěvy a telefonické hovory s otcem zvládají dle slov matky dobře. Manželce žalobce je každý měsíc zasíláno výživné na její bankovní účet. Žalobce má dle sdělení své manželky možnost požádat v květnu 2023 o podmíněčné propuštění a měl v úmyslu vrátit se zpět do domácnosti ke své rodině. Rodina je finančně zajištěna příjmem z podnikání žalobcovy manželky. Děti jsou zdravé, navštěvují školu a jesle. Závěrem šetření vyplynulo, že manželka žalobce má vhodné bytové podmínky pro nezletilé děti a rodina žije ve vhodných sociálně-ekonomických podmínkách a k domácnosti nebyly evidovány žádné negativní poznatky. Vězeňská služba České republiky na výzvu zaslala žalovanému přehled návštěv žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, z něhož vyplynulo, že žalobce je pravidelně navštěvován manželkou a někdy i nezletilými dětmi, chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody je na požadované úrovni, žalobce respektuje pokyny a s ostatními odsouzenými nemá problémy. Žalobce se aktivně účastní pracovních činností na ubytovně, je pracovní zařazen a jeho pracovní morálka je hodnocena kladně, byl dvakrát odměněn, trestán nebyl kázeňsky ani jednou. Z hodnocení z vazby vyplývá, že žalobce byl po celou dobu vazby hodnocen jako slušný a ukázněný vězeň, využíval práva návštěv, udržoval pořádek na cele a k spoluobviněným se choval slušně.

20. Žalobce při výsledku dne 12. 5. 2023 uvedl, že přijel do České republiky v roce 2005 za účelem sloučení se svým otcem a od té doby byl ve Vietnamu asi půl roku či rok na návštěvě. Žalobce uvedl své rodinné poměry a to, že se o jeho děti v současné době výlučně stará jeho manželka. Žalobce uvedl, že jeho děti chodí do základní a mateřské školy. S manželkou se zná od roku 2010, seznámili se ve Vietnamu a od svatby spolu nepřetržitě bydleli. Žalobce uvedl, že kromě manželky a dětí bydlí v jejich domácnosti také nezletilá dcera známé, o kterou se stará žalobcova manželka. Žalobce před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody pracoval v potravinách jako prodáváč s manželkou, manželka tam pracuje dodnes a je na podnikání a výchovu dětí sama. Žalobce uvedl, že v České republice ani ve Vietnamu nevlastní žádnou nemovitost. Žalobce uvedl, že páchal trestnou činnost z finančních důvodů a neuvědomoval si její důsledky pro své pobytové oprávnění, ale nyní toho lituje a chce se vrátit k rodině, aby jim mohl svou nepřítomnost vynahradit. Žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody pracuje a byl opakovaně pochválen, neměl žádný trest. Po propuštění bude žít s rodinou a pracovat s manželkou. Žalobce dále uvedl, že nemá žádné dluhy a o uloženém peněžitém trestu nic nevěděl. Žalobcův otec zemřel a jeho matka žije ve Vietnamu, dokud byl žalobce na svobodě, byli spolu v kontaktu, jiné příbuzné ve Vietnamu ani v České republice nemá. Zrušení povolení k trvalému pobytu by pro žalobce mělo negativní dopady a znamenalo by rozdělení rodiny. Do Vietnamu se žalobce vrátit nemůže, chtěl by zůstat v České republice a přislíbil, že už nebude páchat trestnou činnost. Žalobce dále uvedl, že jeho manželku bolí záda, a proto by jí chtěl pomáhat. Žalobce se následně dne 19. 6. 2023 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž jeho argumentace odpovídala žalobní argumentaci, jak jí soud shrnul výše. Žalovaný si následně ve věci opětovně opatřil opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob a vydal žalobou napadené rozhodnutí.
21. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
22. Soud nejprve připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „[ú]čelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“ Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný se otázkou splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zabýval na různých místech odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy podrobně popsal trestnou činnost žalobce a její dopady na společnost.

23. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
24. Podle § 871 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.
25. Z výše citovaného znění § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žalovaný zruší cizinci povolení k trvalému pobytu, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky, a to: I. cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, II. zrušení povolení k trvalému pobytu cizince bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda žalovaný náležitě hodnotil splnění první podmínky, tj. pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Soud upozorňuje, že žalobce samotnou skutečnost, že byl odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nerozporoval. Žalobce nicméně poukazoval na nutnost výkladu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v souladu s § 27 odst. 2 pobytové směrnice a namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný nepřihlédl k řadě okolností svědčících v jeho prospěch a nedostál nárokům kladeným na posouzení otázky, zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, kterým rozhodl o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53, uvedl, že se na případ žalobce vztahuje pobyťová směrnice, která ve svém čl. 27 odst. 2 stanoví, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Podle názoru zdejšího soudu je po porovnání výše citovaného znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zjevné, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců neodpovídá požadavkům pobytové směrnice. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, uvedl, že tento nesoulad lze řešit jednak přímým účinkem čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a neaplikací § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nebo pomocí nepřímého účinku směrnice, tedy § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyložit ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a takto jej aplikovat.
28. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, dále dospěl k závěru, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu i při jeho následném soudním přezkumu je třeba v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zvážit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Ústavní soud zdůraznil, že samotné předchozí odsouzení osoby pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu. Podle názoru Ústavního soudu je zapotřebí vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti. Ústavní soud dále zdůraznil, že čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice nepřipouští odůvodnění přímo nesouvisející s dotyčnou osobou či související s tzv. generální prevencí. Právo Evropské unie zakazuje omezit právo pobytu z důvodu obecné prevence s cílem odradit ostatní cizince, zvláště pokud bylo takové opatření přijato automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek.
29. Ústavní soud dále dospěl k závěru, že nelze směřovat posuzování důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu s posuzováním přiměřenosti takového opatření. V rámci prvního je podle čl. 27 odst. 2 Směrnice třeba posoudit, zda osobní chování dotyčného jednotlivce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. To mimo jiné znamená, že vnitrostátní orgány (resp. soudy) musí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu.
30. Nejvyšší správní soud rovněž ve své judikatuře dospěl k závěru, že při výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice je zapotřebí vyjít z toho, že ustanovení umožňující zrušit povolení k pobytu z důvodu ochrany bezpečnosti nebo veřejného pořádku nemá sankční charakter, nýbrž výhradně preventivní. Ze znění čl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Nejvyšší správní soud v rozsudku dne 19. 1. 2024, č. j. 8 Azs 240/2023, uvedl, že „[p]ojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23)“. Kriminální minulost cizince jistě může být základem úvahy o tom, zda i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestní činnosti atd. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40). Z judikatury dále vyplývá požadavek na individuální posouzení každého jednotlivého případu, který nelze opustit ani u pachatelů těch nejzávažnějších zločinů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 4 Azs 98/2021-22).

31. Ze správního spisu a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2021, č. j. 15 To 53/2021-1345. Jak již soud uvedl výše, tato skutečnost není mezi žalobcem a žalovaným sporná. Žalovaný nicméně podle názoru soudu nedostal povinnosti vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a omezil se pouze na prostý jazykový výklad příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak de facto opětovně vycházel pouze z prosté skutečnosti, že žalobce byl odsouzen za spáchání závažného úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice v napadeném rozhodnutí nijak nezmínil a ani není zřejmé, že by jej ve svém rozhodování implicitně reflektoval. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný k argumentaci žalobce ohledně nesplnění podmínky skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ze strany jeho osoby uvedl, že součástí spisového materiálu je opis z Rejstříku trestů fyzických osob a rozsudek zdejšího soudu dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2021, č. j. 15 To 53/2021-1345, na jejichž základě žalobce v současné době vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody ve Věznici Bělušice. Žalovaný výslovně uvedl, že „*má tímto za zcela prokázané splnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců“. V napadeném rozhodnutí nelze nalézt konkretizovanou úvahu ve vztahu k žalobci a okolnostem, které by ve vztahu k jeho osobě a chování implikovaly ohrožení některého ze základních zájmů společnosti v době po odsouzení. Přitom v případě okolností trestné činnosti, vztahujících se právě k osobě žalobce, se jedná právě o skutečnosti, které by bylo třeba vzít v úvahu v rámci eurokonformního výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

32. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí obšírně zabýval žalobcovou drogovou trestnou činností a jejími dopady pro společnost, nicméně nevzal v potaz kritéria plynoucí z výše citované judikatury, jako je předcházející bezúhonnost, opakování trestné činnosti, chování žalobce ve vazbě či ve výkonu trestu, motiv ke spáchání trestné činnosti, zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti či rozsah škody. Podle názoru soudu je zřejmé, že ačkoli si žalovaný opatřil dostatečné podklady, ve svých úvahách v napadeném rozhodnutí je opominul. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že žalovaný nepřihlédl k řadě relevantních okolností vyplývajících přímo z obsahu správního spisu. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dopustil pouze jediného trestného činu, není tedy recidivistou. Zároveň se žalovaný nevyjádřil k otázce, jaká je tendence žalobce k opakování trestné činnosti, a to za situace, kdy se dopustil jediného trestného činu. Z napadeného rozhodnutí není zřejmý závěr, že z chování žalobce vyplývá, že bude trestnou činnost opakovat. Zároveň nelze opomenout, že za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku lze uložit trest odnětí svobody na osm až dvanáct let. Žalobci byl přitom uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce šesti let, tedy pod spodní hranici zákonné trestní sazby. Zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 49 T 13/2020-1262, výslovně uvedl, že žalobci prospívá jeho bezúhonnost, projevená lítost a prohlášení viny, přičemž současně žalobce usvědčil i spoluobžalované. Žalovaný se k uvedeným skutečnostem nijak nevyjádřil, ačkoli uvedený odsuzující rozsudek v napadeném rozhodnutí citoval. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
33. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný měl k dispozici sdělení Vězeňské služby prokazující, že žalobce se po dobu vazby i výkonu trestu odnětí svobody choval slušně, respektoval řád, jeho pracovní morálka byla hodnocena kladně, byl několikrát odměněn a nikdy nebyl kázeňsky trestán. Žalobce tímto argumentoval ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023. Žalovaný na argumentaci žalobce reagoval na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že slušné chování a dodržování právních předpisů po dobu výkonu trestu odnětí svobody nijak nezlehčuje závažnost žalobcem spáchaného protiprávního jednání, stejně jako skutečnost, že žalobce zaplatil peněžitý trest. Soud považuje tento závěr žalovaného za přehnaně přísný a formalistický, neboť zajisté mohou nastat individuální případy, kdy předchozí bezúhonnost a řádné chování v průběhu trestního řízení a výkonu trestu odnětí svobody mohou navzdory povaze cizincem spáchané trestné činnosti zakládat pochybnosti o tom, zda byla splněna první podmínka dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyloženého v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Z výše citované judikatury plyne, že ani v případě pachatelů těch nejzávažnějších zločinů nelze rezignovat na individuální posouzení každého případu.
34. Podle názoru soudu žalovaný pochybil při hodnocení splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť v napadeném rozhodnutí řádně neposoudil v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ačkoli měl žalovaný k dispozici dostatečné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podklady pro vydání rozhodnutí, nezohlednil jiné okolnosti než samotné odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a povahu žalobcovy trestné činnosti. Žalovaný se zároveň dostatečně neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, a řádně neuplatnil nepřímý účinek čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice.

35. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu. Bude na žalovaném, aby znovu posoudil důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, a to eurokonformním způsobem, a aby po zohlednění všech individuálních okolností případu uvedl, zda okolnosti spáchání žalobcovy trestné činnosti a jeho odsouzení představují skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a poté přistoupil k novému posouzení přiměřenosti ukončení trvalého pobytu žalobce na území České republiky. Zároveň žalovaný mezi okolnostmi žalobcovy trestné činnosti zohlední i jeho podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
36. Pokud jde o námitky žalobce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud za dané situace neshledává potřebu se touto otázkou zabývat. Jak vysvětlil Ústavní soud v bodu 52 výše citovaného nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí z hledisek zmíněných v § 174a zákona o pobytu cizinců nastupuje teprve tehdy, jsou-li naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Protože v případě žalobce nebylo napadené rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněno ohledně naplnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, bylo by předčasné zabývat se zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Přiměřenost zrušení trvalého pobytu bude žalovaný znovu posuzovat pouze tehdy, pokud v dalším řízení dospěje k závěru, že při eurokonformním výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jsou splněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobce.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35

odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč, která činí náhradu 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. května 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.